

cipperne for offentlig Hjælp uden Fattighjælps Virkninger. En Del af de omhandlede Udgifter, der er afholdte af Kommunerne fra den 1. Juli til Lovforslagets Ikrafttræden, vil hidtil være afholdt af Fattigvæsenet med Fattighjælps Virkning. Jeg har ikke det mindste imod, at disse Virkninger slettes, selvfølgelig ikke, og vi maa saa i Administrationen se at finde ud af, i hvilket Omfang vi skal slette Fattighjælp som Følge af denne Lov til Personer, der ogsaa i øvrigt er under Fattigvæsenets Forsorg. Men Lovforslaget synes mig ikke at være ganske utvivlsomt klart, selv om jeg tror, at jeg ved, hvad Grunden dertil er. Det er ikke utvivlsomt klart, hvad Refusionsspørgsmaalet angaar, hvorfor jeg gerne vil tillade mig at forespørge den højtærede Indenrigsminister og mulig indhente hans Bekræftelse paa, om Kommunen, det vil sige Fattigvæsenet, selv, altsaa uden Hjelpekassens Mellemkomst, kan indsende Regning til Statskassen for disse Udgifter i Henhold til § 3, jfr. § 4. Jeg gaar ud fra, at vi fra Indenrigsministeriet vil faa et Cirkulære i denne Anledning som Følge af den Forvirring, der herefter vil komme, ogsaa af Hensyn til, at adskillige af disse Udgifter allerede er afholdte og er refunderede af Forsørgelseskommunen, som altsaa samtidig maa gøres opmærksom paa — formentlig gennem udtrykkelig Meddelelse fra Opholdskommunen — at og i hvilket Omfang den maa slette den Fattighjælp, der een Gang har været betragtet som saadan, men fremtidig ifølge dette Lovforslag skal ydes gennem Kommunerne uden Fattighjælps Virkninger.

Men *fremtidig* skal Hjælpen altsaa ydes gennem de kommunale Hjelpekasser! Det er her, vi bryder med Princippet offentlig Hjælp uden Fattighjælps Virkning, endogsaa i den Grad, at vi samtidig med, at vi lader haant om Fattiglovens § 61, ogsaa indirekte for dette Lovforslags Vedkommende bryder med Princippet i selve Hjelpekasseloven. Se f. Eks. Hjelpekasselovens § 3, 5te Stykke, der udtrykkelig siger, at Hjelpekassen ikke maa paatage sig Udgifter til trængende i Kommunen, hvis disse Udgifter kan afholdes af Kommunen selv uden Fattighjælps Virkning for Modtageren, hvad netop alle Udgifter efter § 61 kan. Endelig bryder man ogsaa med Grundlaget for Hjelpekasseinstituti-

nens Oprettelse, nemlig at Hjelpekasserne kun skulde hjælpe de værdige trængende, idet jeg — hidtil i hvert Fald — er gaaet ud fra, at denne Sygdom ikke tog slige Hensyn, men ramte baade værdige trængende og uværdige trængende, overhovedet ramte alle uden Forskel. Jeg kan ganske vist tænke mig Begrundelsen af alle disse forskellige Side-spring ud fra de hidtil fulgte Principper i Forsørgelseslovgivningen. Grunden maa søges i, at man fra visse Sider i Udvalget vel fandt det rimeligt, at Staten ydede nogen Refusion i Anledning af de store Udgifter, som Influenza-Epidemien har medført, men paa den anden Side ikke vilde ind paa, at Staten skulde yde Refusion af Udgifter, man betragtede som ydede i Henhold til Fattiglovens § 61. Man vilde ikke skabe Præcedens herfor, fordi disse Udgifter i al Almindelighed betragtedes som almindelige kommunale Udgifter, og derfor fandt man paa denne sindrige, men hverken konsekvente eller videre heldige Udvej. At den ikke er konsekvent, haaber jeg, at man, efter hvad jeg har anført, vil indrømme — om end dette Udtryk, at den foreslaaede Forandring i denne Paragraf ikke er konsekvent, maaske ikke vil gøre noget Indtryk paa de ærede Medlemmer, der har siddet længere Tid her i Tinget, og som altsaa har været med til at vedtage saa mange andre Forsørgelseslove, der lyser af ganske andre Egenskaber end Konsekvens og Systematik. Men at denne Udvej heller ikke er heldig, synes jeg er indlysende, fordi Kommuner, i alt Fald alle de større Kommuner, i en ganske anden Grad end Hjelpekasserne netop er rustede til at imødegaa en Sygdom som denne, er rustede til at yde den mangeartede Hjælp, det her drejer sig om, igennem Indlæggelse paa Forsørgelsesanstalter, gennem Rekonvalescenthjem, gennem Børns Indlæggelse i Børnehjem o. s. v. For at anskueliggøre Forholdet kunde jeg tage det grelleste Eksempel i Lovforslagets § 3. Hvad har egentlig Københavns Understøttelsesforenings kommunale Afdeling for Hjælpemidler i Forhold til Kommunen, naar det gælder om at raade Bod paa de Ulykker, der opstaar som Følge af en saadan Epidemi? Udover Penge har den intet, medens Kommunen er udrustet med en Mængde Hjælpemidler i en hvilken som